SVETLO NÁDEJE

NIKOLETA VADKERTIOVÁ

SVETLO NÁDEJE

NIKOLETA VADKERTIOVÁ

KAPITOLA 1

Malá a nenápadná dedina Kuchyňa - sotva viditeľná na mape, no ľahko zapamätateľná svojím nezvyčajným názvom. Je to miesto, ktoré si svojou pokojnou krásou, okolím plným zelene a hukotom lietadiel z neďalekého vojenského letiska rýchlo získa srdce každého, kto ním prechádza.

Pre miestnych obyvateľov je však srdcom dediny stredná škola. Len málokto sa cez jej bránu vydá so smutnou tvárou. Študenti dobre vedia, že majú šťastie - ich učitelia sú ľudia so srdcom na správnom mieste. Dokážu povzbudiť, dodať odvahu aj vtedy, keď sa zdá, že všetko ide dolu kopcom. Sú im ako druhé matky - trpezlivé, ochotné, s anjelskými krídlami ukrytými v obyčajnosti každodenného dňa. Často im venujú svoj voľný čas, aj keď za to nedostávajú nijakú odmenu. Robia všetko preto, aby ich žiaci mohli kráčať ďalej - do lepších škôl, za svojimi snami, do života, ktorý si zaslúžia.

Pred bránou školy stála Anna - dievča, ktoré ako by samo nieslo slnko vo vlasoch. Plná energie, vždy s úsmevom na tvári, s iskrou v očiach, ktorá dokázala rozžiariť aj ten najpochmúrnejší deň. Jej smiech mal čarovnú silu - rozosmial aj tých, čo sa dávno zabudli smiať. Každú prekážku brala ako výzvu, nikdy ako problém. Jej dlhé zlatisté vlasy sa v rannom vánku leskli ako hodváb, a nech sa dialo čokoľvek, vždy pôsobila upravene, sebavedomo - akoby sa jej nič na svete nemohlo dotknúť.

Vedľa nej stála Lucia - jej najlepšia kamarátka, jej opora a zároveň jej zrkadlo. Neboli sestry, no spájalo ich niečo silnejšie než krv - nerozlučné puto, dôvera a porozumenie, aké sa u šestnásťročných dievčat len zriedka vidí. V škole ich poznali všetci. Boli obľúbené, nie pre namyslenosť, ale pre iskru, ktorú prinášali so sebou.

Anna mala hlavu plnú snov a ruky plné diplomov. Učenie jej išlo ľahko - akoby pre ňu bolo samozrejmosťou. Lucia, naopak, občas neprišla do školy, no vždy mala dôvod - trénovala. Bola výborná gymnastka, jej izba bola zaplnená medailami a trofejami. Matka, najbohatšia žena v dedine, ju vo všetkom podporovala a všetci verili, že raz ju uvidia na olympiáde.

Na prvý pohľad pôsobila Lucia silno, odvážne, ako dievča, ktoré sa ničoho nebojí. No každý, kto sa na ňu pozrel o chvíľu dlhšie, by si všimol niečo, čo sa snažila skryť - v jej

úsmeve sa zrkadlil smútok. Pretože za každým šťastím sa skrýva bolesť. A za každým úsmevom slza, ktorú nikto nevidí.

Len o pár krokov ďalej prechádzala okolo tichá postava - Olívia. Dievča, ktoré si väčšina všimla len vtedy, keď do nej náhodou narazila. Na prvý pohľad ničím výnimočná, no ani zďaleka nie bezcenná. Napriek tomu sa vždy našli takí, čo nad ňou ohrnuli nos. Nie preto, že by pôsobila zanedbane, ale kvôli jej pohľadu - smutnému, uzavretému, ktorý si mnohí mylne vysvetľovali ako aroganciu.

Olívia to však nevnímala tak. Nevidela v sebe chlad, iba pohŕdavé výrazy okolo seba, hoci väčšina z nich existovala len v jej hlave. Jej vlastná neistota sa stala väzením, ktoré si sama postavila. Paranoja, čo ju sprevádzala celé roky, bola dôvodom, prečo zostávala sama.

Mala len jedného priateľa - Ivana. Poznali sa od detstva a jediný on v nej dokázal vidieť to, čo ostatní prehliadali. Bol jej tichou oporou, človekom, ktorý ju nikdy nesúdil.

S hlavou sklonenou, s rozcuchanými vlasmi a mierne krivou chôdzou sa nenápadne predierala pomedzi spolužiakov smerom k bráne školy. Snažila sa byť neviditeľná - ako vždy.Skupina dievčat pred školou práve niečo rozoberala a smiech im napĺňal vzduch, keď sa Olívia priblížila. Vtom však všetky stíchli. Ich pohľady sa obrátili k Anne, ktorá sa na Olíviou ani len nepozrela.

Jedna z dievčat v kruhu si odhrnula vlasy z tváre a s ironickým úsmevom poznamenala: ,,Mala by si svojej sestre povedať, aby sa viac usmievala... alebo sa aspoň občas lepšie obliekla.” Anna sa na chvíľu zarazila. V očiach sa jej mihol tieň, ktorý sa snažila skryť za naučený úsmev. ,,Až také blízke si nie sme,” odpovedala napokon ticho, takmer nepočuteľne.

Lucia stojaca po jej boku, k nej pristúpila o krok bližšie a jemne ju pohladila po chrbte. Ako jediná vedela, že Annu tieto slová zabolia viac, než by kedy priznala. Zvonec školského dňa sa rozozvučal po areáli a ťažké brány sa s kovovým zaškrípaním otvorili. Dievčatá sa vydali dnu, medzi nimi aj Anna s Luciou - bok po boku, ako vždy.

Žiaci netrpezlivo čakali na svoju prísnu, no obľúbenú učiteľku matematiky. Vzduchom sa nieslo tiché šušťanie papierov, niektorí si v rýchlosti dopisovali posledné riadky do ťahákov, iní sa nervózne hrali s perami a gúľali očami po triede.

Ticho prerušilo len tiché pošeptanie: ,,Vraj dnes bude test z rovníc...” ,,To hovoríš teraz?” ozval sa druhý hlas a všetci sa potichu zasmiali. Zdalo sa, že deň bude úplne obyčajný - až do chvíle, keď sa dvere triedy rozleteli.

Do miestnosti vošla pani riaditeľka, sprevádzaná dvoma policajtmi. Jej krok bol pevný, no elegantný. Každý jej pohyb vyžaroval autoritu. Stačil jediný prísny pohľad a všetky hlasy v triede okamžite utíchli. Žiaci sa na seba vystrašene pozreli, niektorí sklopili oči, iní len stuhli na mieste.

,,Bohužiaľ, nemám pre vás dobré správy,” začala pani riaditeľka tichým, no pevným hlasom. ,,Viem, že to zasiahne viacerých z vás... a že chodenie do školy už nebude také, ako kedysi.” V triede nastalo ticho také hlboké, že bolo počuť len slabé hučanie svetiel na strope. Každý čakal. Nikto sa ani nepohol

Pani riaditeľka, zvyčajne pôsobiaca neotrasiteľne a profesionálne, sa na chvíľu odmlčala. V očiach sa jej zaleskli slzy, ktoré sa snažila potlačiť. ,,Ako ste si možno všimli... vás spolužiak Lukáš dnes chýba,” pokračovala a zhlboka sa nadýchla, akoby hľadala silu dokončiť vetu. ,,Nemôžem ísť do detailov...” Na chvíľu si priložila ruku k ústam, aby si odkašľala, no jej hlas sa zlomil. ,,S ľútosťou vám oznamujem, že Lukáš sa v sobotu našiel... mŕtvy.”

Triedou sa rozhostilo mrazivé ticho. Niektorí spolužiaci len neveriacky hľadeli pred seba, akoby slová, ktoré práve zazneli, nedokázal ich mozog spracovať. Iní, tí, ktorí s Lukášom trávili viac času, nedokázali zadržať slzy.

Z poslednej lavice sa ozval vzlyk. Anna si priložila ruku k ústam, aby potlačila plač, no slzy sa jej rinuli po lícach. ,,Nie... to nie je možné,” šepla a hlas sa jej zlomil. Lucia neváhala ani sekundu - sadla si vedľa nej, objala ju a hladila po chrbte, kým sa Anna roztriasla ešte viac.

Olívia ich z diaľky sledovala. Nechápala, prečo sestra reaguje tak silno. Nikdy ju predtým s Lukášom nevidela osamote, nikdy nepočula, že by sa medzi nimi dialo niečo

viac. Prekrútila očami a odvrátila pohľad k oknu. Zasa divadlo, pomyslela si. A viac sa tým nezaoberala.

Po niekoľkých minútach pani riaditeľka prehovorila opäť, no jej hlas znel ešte tichšie než predtým. ,,Rozumiem, že táto správa je pre vás ťažká. Dnes už žiadne vyučovanie nebude. Vedenie školy rozhodlo, že výuka bude prerušená do konca týždňa. Prosím, choďte domov, odpočiňte si... a ak budete potrebovať, škola vám zabezpečí aj školského psychológa." Niektorí len ticho prikývli, iní sa ešte stále ani nepohli zo svojich miest. Hmla smútku sa usadila v každom kúsku triedy.

Namiesto toho, aby sa všetci rozišli domov, väčšina žiakov zostala postávať pred školou. Vzduchom sa niesol šepot, dohady a strach. ,,Počuli ste, ako ho našli?" prihovoril sa jeden z mladších študentov, ktorý Lukáša poznal len z videnia. ,,Vraj mal celé telo vyschnuté... a oči mu vydlabali. Tie sa doteraz nenašli. Ústa mal zošité... a každá kosť rozdrvená."

Okamžite sa ozvalo rozhorčenie. ,,Čo to trepeš, okuliarnik?" vyletel starší spolužiak. ,,Vôbec si ho nepoznal a nebol si tam, keď sa to stalo! Vymýšľaš si, nikto takto umrieť nemôže!" Všetky pohľady sa upreli na neznámeho chlapca s okuliarmi, no ten sa nenechal zastrašiť. ,,Samozrejme, že môžeš... ak to bola vražda," dodal chladne. Jedným prstom si napravil okuliare a s víťazným úsmevom odkráčal preč.

Rozhovory ustali. Slovo vražda sa ťažko nieslo vzduchom - akoby sa nikto neodvážil zopakovať ho nahlas. Olívia, stojaca opodiaľ, si ticho zamrmlala: ,,Všetci raz umrieme." Lucia sa k nej okamžite otočila, v očiach jej zaiskrilo. ,,Hlavne, že tí divní žijú najdlhšie!" odsekla sarkasticky a agresívne do nej strčila ramenom. Olívia sa nezmohla na odpoveď. Sklonila hlavu a pomaly sa otočila, aby odišla. Bola zvyknutá, že Lucia ju nemá rada - no zakaždým, keď jej to takto dala najavo, zabolelo to rovnako.

Anna a Olívia dorazili domov bez jediného slova. Hneď vo dverách Anna pevne objala svojich rodičov. Oči mala opuchnuté, tvár celú premočenú od sĺz. Jemne naznačila, že sa o tom nechce rozprávať, a zatvorila sa vo svojej izbe. Ľahla si na posteľ, tvár zaborila do vankúša a ticho sa rozplakala.

Záblesky spomienok sa jej vynárali pred očami - chvíle, keď s Olíviou bývali nerozlučné. Dvojičky, hoci nie jednovaječné, kedysi zdieľali všetko. Smiech, tajomstvá aj detské strachy.

Rodičia na tie časy často spomínali. Ako sa dievčatá skrývali pod posteľou, presvedčené, že v dome straší. Ako im so záhadne vážnou tvárou rozprávali o padajúcich hrncoch a zhodenej kozmetike z police v kúpeľni. Občas to znelo tak presvedčivo, že im to rodičia takmer uverili. No jedna otázka im stále vŕtala v hlave - kedy a prečo sa ich dcéry tak odcudzili?

Dnes sú z nich len sestry, ktoré spája priezvisko a nič viac. Dvojvaječné dvojičky, čo nemajú ani len rovnakú pehu. Izby rozdelené, povahy odlišné, priatelia a záľuby úplne iné. Ako keby jednej na druhej vôbec nezáležalo.

Kým Anna ticho plakala v izbe, z tej vedľa sa ozýval tlmený hlas. Olívia ležala na posteli, mobil pritlačený k uchu. Rozprávala sa s Ivanom - svojim jediným priateľom, svojou oporou. On bol pre ňu bútľavou vŕbou, ktorú si postavila namiesto sveta.

,,Počul som, čo sa stalo s Lukášom... Ty a sestra ste v poriadku?" spýtal sa Ivan so starosťou v hlase. ,,Samozrejme. Anna preháňa ako vždy, len aby bola stredobodom pozornosti, ale bude v poriadku," odvrkla Olívia a trochu sa pousmiala.

Ivan stíchol, a Olívia pocítila, ako ho trápi smútok. ,,Stále tomu nemôžem uveriť... Hrával som s ním futbal. Bol tichý, ale vždy slušný. Každému podal pomocnú ruku, džentlmen ku ženám. Neviem si predstaviť, že by mu niekto chcel ublížiť." ,,Mal by si sa vrátiť ku športu. Veľa pracuješ a stále sa trápiš kvôli svojej mame... šport ti pomôže odreagovať sa. Aspoň vtedy pôsobíš šťastnejší." ,,Nezahováraj... Ty máš pocit, že mi rastie pupok?" podpichol Olíviu s náznakom úsmevu.

,,Ha, Ivan! To určite nie, stále dobre vyzeráš," odvetila Olívia a obaja sa zasmiali. Na chvíľu zabudli, že Lukáš už medzi nimi nie je. Ich spoločný rozhovor im vždy dobre padol, akoby svet okolo nich prestal existovať a problémy zmizli. Olívia k nemu vzhliadala ako k staršiemu bratovi - aj keď mnohí to videli inak.

Po telefonáte sa Olívia rozhodla ísť najesť do kuchyne - a narazila tam na sestru, ktorú nemala v pláne vidieť do konca týždňa - minimálne. Anna si pomaly posrkávala vodu, zatiaľ čo Olívia do seba tlačila čokoládové keksy.

,,Ako sa môžeš tak napchávať po tom, čo sa stalo s Lukášom?" spýtala sa Anna, so smútkom v hlase. Olívia len uštipačne odvrkla: ,,A čo mám, aj ja teraz zomrieť od hladu? Choď si radšej pilníkovať nechty a česať svoje vlasy. To ťa upokojí." Otočila sa chrbtom a pri odchode ešte zrazu dodala: ,,Skroť si svoju cvičenú opicu Luciu! Už by s tou šikanou voči mne mohla prestať!"

Anna sa zarazila a nechápavo pozrela na sestru. ,,O čom to hovoríš? Lucia nie je žiadna cvičená opica. A už vôbec ťa nešikanuje. Dobre vieš, že šikana na našej škole neprejde. Ona má na rozdiel od teba dobré srdce. Nechápem, kde sa v tebe berie toľko nenávisti. Si chladná ako kameň." Olívia sa na ňu len uškrnula a neodpustila si poznámku: ,,To, že nedám každému chlapcovi na škole, ako niekto, ma robí chladnou? Tak nech!" Na silu sa zasmiala a odkráčala do izby. Za sebou zanechala uplakanú Annu, ktorá sa po slovnej bitke so sestrou ešte viac rozplakala. Anna vie, že musí len čakať. Čakať, kedy jej sestra znova otvorí srdce.

Kým všetci ostatní už ležali v posteliach, Ivan doma čelil ďalšej hádke. Jeho matka sa dostala do sporu so svojim opitým, agresívnym priateľom. Ich skromná chalupa stála uprostred ničoho, takže ich hádku nikto nepocítil.

,,Ešte raz sa dotkni mojej mamy a budeš to ľutovať!" vyhrážal sa Ivan, jeho hlas znel odvážne, no v očiach sa mu zračila obava. Nevlastný otec, ktorý ledva udržal rovnováhu a v jednej ruke držal poloprázdnu fľašu vodky, sa vysmieval: ,,Čo chceš urobiť? Myslíš si, že na mňa máš? Nestaraj sa medzi nás a choď do svojej izby, ty malý bastard! Inak schytáš to, čo tvoja hnusná matka!"

Náhle stratil rovnováhu, spadol na zem a fľaša sa rozbila na podlahu. Alkohol sa rozlial po koberci, a jeho hnev, teraz zameraný na matku, prerástol do nepríčetnosti. ,,Ty sviňa! Je to tvoja vina! Vyhodím ťa cez to zatvorené okno a toho chlapca pošlem do domova!"

Ako - tak sa postavil na nohy a ohnal sa rozbitou fľašou po žene. Ivan sa v poslednej chvíli vrhol pred matku a fľaša mu porezala líce. Matka padla na kolená, ruky zovreté akoby sa modlila, a prosila: ,,Neubližuj mi, prosím! Prepáč... ja pôjdem po novú... a synovi dohovorím."

Muž sa konečne ukľudnil, sadol si na gauč a ťažko dýchal, no napokon prikývol: ,,Máš šťastie, chlapčisko. Nabudúce ťa maminka nezachráni." Ivan so zakrvavenou tvárou sa chcel rozbehnúť za ním, no matka ho chytila za ruku a poslala do izby. Skloňujúci hlavu poslúchol. Bola to tá istá pesnička dookola - beznádej a hnev, ktoré sa zdali nekonečné. Dúfal, že jedného dňa sa všetko zmení.

V neskorších hodinách sa všetci pomaly, ťažko upokojovali a snažili zaspať. Ivan si domácky ošetroval ranu a pohľad blúdil po prázdnej stene, myšlienky mu utekali ku Lukášovi. Anna sa stále zajakávala od plaču a Lucia cítila nesmiernu ľútosť a strach - nielen o ňu, ale aj o to, čo doma čaká a o čom sa neodvážila hovoriť.

Olívia, na rozdiel od ostatných, mysľou ani len neprešla k Lukášovi. V nej vrela zlosť - k Lucii za jej pohŕdanie a k Anne, že sa jej nezastala.

Čas sa vlečie, mraky sa zhusťujú a sekundová ručička akoby stála. Chlad prenikol pod kožu. Olívia otvorila oči a chvíľu si myslela, že ešte spí, pretože sa nedokázala pohnúť. Bola pri vedomí, no telo jej bolo ako z kameňa. Pokusy pohnúť prstami zlyhali.Snažila sa zakričať - a nič. Vzduch v izbe bol priam mrazivý a jej výdychy sa menili na biely dym. Tiché chrčanie a šuchot sa ozýval čoraz bližšie, krok za krokom k jej posteli. Olívia bola paralyzovaná strachom, slzy jej stekali po tvári, srdce bilo ako kladivo.

Jej pohľad zachytil pohybujúci sa tieň, ktorý sa plazil po stene a postupne sa blížil. Bol nejasný, nepravidelný, no každý jeho pohyb ju nútil k strachu, aký nikdy predtým nezažila. Olívia cítila, že nie je sama - a že nemá kam ujsť.

Zrazu hrubý, nahnevaný hlas zasyčal priamo do jej ucha: ,,Olívia!"

Tieň sa zozadu zhmotnil, ruky ako kovové svorky zovreli jej hlavu. Bolesť prenikla celým telom a svet sa jej začal rozmazávať. Jej oči sa zatvorili, ale mozog zachytil posledný obraz: temnú postavu, ktorá stojí nad ňou, chladnú a neúprosnú. Telo sa jej

znehybnelo, strach sa rozlial po celom tele a v poslednej sekunde pred bezvedomím si pomyslela: Nie som pripravená... nie som sama... niečo čaká.

A potom - ticho. Absolútne ticho. Izba, chlad, tieň... a Olívia sa zrútila do bezvedomia. Svet okolo nej sa rozpustil a temnota ju pohltila, pripravená premeniť jej realitu na niečo úplne iné.

KAPITOLA 2

Olívia sa prebudila. Viečka mala zlepené od sĺz a karpín, v ušiach jej pískal ostrý, neznesiteľný tón. Ležala na tvrdej zemi, dezorientovaná, zmätená, neschopná pochopiť, kde sa nachádza. Všade okolo len temnota lesa - vysoké stromy, chlad, vôňa hliny. Pyžamo mala celé špinavé, prilepené k telu.

Zrazu nad sebou zbadala Annu a Ivana. Ich tváre boli bledé, vystrašené, no nepočula, čo hovoria. Videla len, ako otvárajú ústa - piskot v ušiach však všetko prehlušil. Ivan ju chytil pod pazuchy, pomohol jej postaviť sa a ťahal ju za sebou. Bežali. Olívia sa snažila rozpamätať, čo sa stalo, kam sa stratila realita, a prečo bežia uprostred lesa... Všetko sa jej zdalo ako zlý sen.

V diaľke zazrela Luciu, o niekoľko krokov pred nimi. Čo tu robí Lucia? A prečo sme všetci v pyžamách? Prebehlo jej hlavou.

Piskot v ušiach pomaly ustupoval a zrazu začula Luciin hlas: ,,Rýchlo! Tadeto!"

Ešte skôr, než stihla niečo povedať, dopadol tesne vedľa jej nôh podivný, horiaci predmet. Vyšľahli z neho iskry a vzduchom sa rozľahol ostrý zápach dymu.

Lucia stála pri neznámom starom páre. Držala obrovské dvere otvorené do korán, do veľkého mohutného stromu. Dvere boli takmer neviditeľné na prvý pohľad. Ukryté v kmeni stromu, akoby ich vytesala samotná príroda. Strom neobyčajný a zvláštny - starý tisíc rokov, celý červavý, s hrubými žilami, v ktorých pulzoval plameň krvi. Bez akýchkoľvek otázok, Anna, Ivan, Olívia a Lucia vbehli do vnútra a ani sa za sebou neobzreli.

,,Cíťte sa tu ako doma, deti." tichým trasľavým hlasom ich privítala starena a ešte dodala: ,,Máte veľké šťastie, že sme boli na blízku." Vystrašení a zadychčaní od behu, si nechápavo obzerali starý pár. Zanedbaný, takmer bezmocný, no niečo na nich bolo znepokojivé. Mastné vlasy a zažltnutá brada sa leskli v matnom svetle, špina za dlhými nechtami pripomínala staré rany. Potrhané oblečenie a topánky s odhalenými palcami naznačovali úbohosť, ale ich spomalená chôdza mala zvláštny rytmus, akoby číhali na správny okamih. Ich oči hlboko zasadené v tvárach, nesvietili unavenosťou, ale niečím temnejším, takmer neľudským. Vtom ich starena prerušila v zízaní: ,,Poďte deti do kuchyne, spravím vám dobrý teplý čajík."

Sedeli v malej kuchyni, ktorá páchla vlhkým drevom a starinou. Pred sebou mali naservírovaný čaj v popraskaných keramických pohároch, z ktorých sa ešte dvíhal slabý obláčik pary. Nikto sa však čaju ani len nedotkol - všetci čakali, kedy im tí dvaja konečne vysvetlia, čo sa stalo.

,,Určite máte veľa otázok," prehovorila starena. Jej hlas bol mäkký, no v ňom sa skrývalo čosi podliezavé, až nepríjemne uspokojivé. Akoby ju ich zmätok a utrpenie vnútorne tešili.

Anna si všimla starca sediaceho oproti. Mlčky hľadel do stola, ruky skrčené v lone, oči prázdne, bez života. No v momente, keď sa naňho pozrela, jeho pohľad sa prudko zdvihol a stretol sa s jej. Ostrý, prenikavý, ako blesk v tme.

Starena si to okamžite všimla. Jej úsmev zmizol a hlas jej stvrdol. ,,Od neho slová nečakaj," odsekla. ,,Už roky zo seba nevydal ani hlások." Potom sa otočila k nemu a príkro dodala: ,,Choď po polievku!"

Starý muž pomaly vstal, pohybmi akoby bez duše, a odvliekol sa do druhej miestnosti. Dvere za ním ticho zavŕzgali.

Vzduch v malej kuchyni bol ťažký a zatuchnutý, nasiaknutý dymom a starinou. Deti sa snažili dýchať čo najmenej, no nechceli hostiteľov uraziť. Ticho sedeli za stolom, zatiaľ čo sa v rohu ozývalo škrípanie starých dosiek pod ťarchou krokov.

Starec sa po chvíli vrátil. V rukách držal hrniec, z ktorého sa parilo niečo, čo vzdialene pripomínalo polievku. Položil ho na drevený, špinavý stôl v kúte miestnosti. Dosky boli pokryté tmavými škvrnami a stopami po jedle, ktoré sa tam zjavne hromadili roky.

Starena sa k nim otočila s úsmevom, ktorý nevyzeral úprimne, a začala im naberať do misiek. ,,Dúfam, že nie ste vegetariáni," povedala s jemným zachrčaním v hlase. ,,Nie, pani, nie sme. My zjeme všetko. Ďakujeme," odpovedala slušne Anna a snažila sa pôsobiť pokojne.

,,Tak to je dobre, deti," prehovorila starena, keď im predkladala misky. ,,Vegetariáni by zjedli aj psie hovno, len aby dokázali, ako im na zvieratách záleží." A s tým si odpľula priamo vedľa stola.

Nikto sa ani nepohol. Jej slová viseli vo vzduchu ako niečo, čo sa nedá rozptýliť. Všetci len nemo hľadeli do misiek, kde sa v mastnom vývare vznášali kúsky neidentifikovateľného mäsa a drobné kosti. Pomaly, s odporom, začali usrkávať - len aby neurazili. Chuť bola odporná. A predsa sa nikto neopovážil povedať jediné slovo.

Ivan sa snažil rozptýliť dusivé ticho. ,,To je... kuracia polievka?" spýtal sa a pokúsil sa o kŕčovitý úsmev, aj keď sa mu z tej chute krivil celý výraz tváre.

Starena sa naňho pozrela so zvláštnym úsmevom, v ktorom nebolo nič priateľské. ,,Eh... dalo by sa to povedať," zachrapčala. ,,Škriekalo to ako šibnutá sliepka, keď som to hodila do vriacej vody." Na to sa starecký pár rozosmial. Nie obyčajným smiechom - bolo to niečo medzi záchvatom a zúrivým zaskučaním. Z ich hrdiel sa ozývalo čosi neprirodzené, čosi, čo sa človeku zarývalo hlboko pod kožu.

Skupinu zamrazilo. Ani jeden sa neodvážil prehovoriť. Pomaly dojedli polievku, každý dúšok ťažší než predchádzajúci.

Keď sa Anna už chystala poďakovať a navrhnúť, že pôjdu, starena vstala. ,,Ešte som vám priniesla mäso," oznámila a položila na stôl plech s tmavým, lesklým kusom pečeniny. V ruke držala nôž so zaschnutými škvrnami krvi. Ivan sa naňho nevedomky zadíval. Krv, ktorá sa zaleskla v mihotavom svetle sviece, vyzerala... čerstvo.

Starena si jeho pohľad všimla. Zrazu prestala krájať, hlava sa jej pomaly otočila jeho smerom. Oči sa jej rozšírili, pohľad stvrdol. ,,Na čo čumíš, bastard?" skríkla tak prudko, až všetci nadskočili.

Lucia sa okamžite postavila. ,,Nie sme hladní... my už pôjdeme," vyslovila trasúcim sa hlasom. ,,Žerte, prasce!" zrúkla starena znova - tentoraz hrubšie, nepríčetnejšie. Jej tvár sa skrútila do výrazu číreho šialenstva. Nastalo hrobové ticho. Počuť bolo len tlkot ich sŕdc... a čudné chrapčanie, ktoré sa ozývalo zo stareninho hrdla.

A potom to prišlo. Dupot. Nie krokov - dupot kopýt, ktorý sa rozliehal po celej miestnosti, akoby sa k nim rútilo splašené stádo. No neboli to kone. Starena sa zrazu rozbehla - neskutočnou rýchlosťou, až sa stôl prevrátil. Skrivene, akoby ju niesla sila, ktorá nebola ľudská, sa vyrútila priamo na Luciu.

Starena schmatla Luciu za vlasy. Lucia zarevala od bolesti a pokúšala sa jej vytrhnúť, no starena bola prekvapivo silná - jej ruky sa jej zaborili do vlasov ako železné pazúry. ,,Pusť ma! Pusť ma, ty bláznivá ženská!" zrúkla Lucia, ale starena ju vliekla k tmavému rohu miestnosti.

Ivan nezaváhal. ,,Lucia!" vykríkol a rozbehol sa za nimi. No vtom sa pred neho postavil starec - s prázdnym, sivastým pohľadom. Palica sa mihla vzduchom a zasiahla Ivana do hlavy. Ozval sa tupý úder. Ivanove kolená povolili a zrútil sa k zemi.

,,Nie!" skríkla Anna a rozbehla sa k nemu, no starec sa ani nepohol. Lucia medzitým zúrivo bila starenu päsťami po chrbte, zúfalo, bez účinku.

,,Čo si mu to spravil, ty blázon starý?!" zrúkla Anna s hlasom zlomeným strachom. Starec sa pomaly otočil. Jeho tvár bola bez výrazu, oči prázdne, ústa pootočené do neprirodzeného úsmevu. Z hrdla sa mu vydralo hlboké, dunivé ,,Grrrhhh..." - akoby sa ozýval spod zeme. Zdvihol ruku a jediným prudkým úderom zasiahol Annu do tváre. Anna sa zrútila na zem, šokovaná, neschopná prehovoriť.

Olívia stála nehybne. Po prvýkrát v živote nedokázala ani len prekliať, ani kričať. Vedela, že ak sa pokúsi o čokoľvek, skončí rovnako.

Starec sa zohol, bez námahy si prehodil Ivanovo bezvládne telo cez plece ako pierko druhou rukou schmatol Annu a ťahal ju za sebou. K Olívii sa len otočil. Z jeho hrdla sa ozvalo ďalšie nízke zavrčanie - výstraha. Olívia váhala len na sekundu. Potom urobila krok. Nemala na výber.

Starena, stále držiaca Luciu, sa obrátila k úzkym dverám v zadnej časti miestnosti. Otvorila ich, pánty zachrčali a pod nimi sa zjavili kamenné chody vedúce do tmy. Chvíľu panovalo ticho, prerušované len ťažkým dýchaním detí. Potom sa ozvalo klopanie palice a kroky mizli v temnote.

Chladný, vlhký vzduch v podzemí stromu sa zarezával do pľúc. Páchol zatuchlinou, plesňou a niečím, čo pripomínalo hnilobu. Každý nádych pálil a bolo čoraz ťažšie dýchanie.